

בש"פ 6053/16 - מדינת ישראל נגד נאור שמואל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6053/16

כבוד השופטת א' חיות
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

נאור שמואל

המשיב:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה בעמ"י 8880-08-16 שניתנה ביום 3.8.2016
על ידי כב' השופטת ר' פוקס

דגנית כהן ויליאמס
עו"ד איתמר בן גביר

בשם המבקשת:
בשם המשיב:

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' פוקס) מיום 3.8.2016 אשר קיבל את ערר המשיב על החלטת בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת ס' אופיר-גץ) מיום 3.8.2016, לעצור את המשיב עד יום א' 7.8.2016 בעקבות הצהרת תובע לפי סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בהחלטה נושא הבקשה דן קיצר בית המשפט המחוזי את משך מעצרו של המשיב כאמור, והורה כי הוא יוארך ב- 48 שעות בלבד, עד ליום ו' 5.8.2016.

1. ביום 26.7.2016 נעצר המשיב ביחד עם 60 חשודים נוספים במסגרת חקירה שניהלה המשטרה נגד ארגון אוהדי כדורגל המכונה "לה פמיליה". זאת בחשד לביצוע שורת עבירות, וביניהן, ניסיון לרצח, חברות בארגון פשיעה,

תקיפה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, חבלה בכוונה מחמירה והסתה לגזענות. בית משפט השלום (כב' השופטת ע' רוזינס) האריך את מעצרו של המשיב עד ליום 2.8.2016 ובאותו היום הוארך מעצרו בהסכמה עד ליום 3.8.2016. עם סיום החקירה, הגישה המדינה הצהרת תובע לפיה בכוונתה להגיש נגד המשיב ו-18 חשודים נוספים כתבי אישום וכן בקשה למעצרו עד תום ההליכים וביקשה להאריך את מעצרו של המשיב (ושל אחרים) עד ליום 7.8.2016 מכוח סעיף 17(ד) לחוק המעצרים.

2. בהחלטתו מיום 3.8.2016 המתייחסת למשיב קיבל בית משפט השלום את הבקשה והורה על מעצרו עד ליום 7.8.2016 בשעה 13:00, בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו וכי נשקפת ממנו מסוכנות. עוד קבע בית משפט השלום כי מחומר הראיות לכאורה שהוצג בפניו עולה כי חשודים רבים מעורבים בפרשה וכי המשטרה שקדה לילות כימים לצורך השלמת החקירה ואיסוף הראיות הנדרשות. מטעמים אלו קבע בית המשפט קמא כי אין מקום לשקול בשלב זה את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר וכי יש להורות על הארכת מעצרו בארבעה ימים נוספים כמבוקש, על מנת לאפשר למבקשת להגיש כתבי אישום ולעתור עם הגשתם למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. המשיב הגיש ערר על החלטתו זו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי ועתר לקיצור תקופת המעצר שעליה הורה בית משפט השלום. בקבלו את הערר קבע בית המשפט המחוזי כי אף שלא מצא פגם בהחלטתו של בית משפט השלום, יש מקום לקצר את תקופת המעצר שעליה הורה וזאת משום שאין להורות כדבר שבשגרה על תקופת המעצר המקסימאלית הקבועה בסעיף 17(ד) לחוק המעצרים (5 ימים), בפרט כאשר חומרי החקירה בתיק כבר מוכרים לפרקליטות כמי שליוותה את חקירת המשטרה. עוד קבע בית המשפט קמא כי "המעצר הוארך עד יום ראשון, ודומה כי מכיוון שמדובר בסוף שבוע, אין שוני גדול לגבי הפרקליטה האם התיק יבחן על ידה עד יום שישי או עד יום ראשון, ואילו בעניינו של העורר [המשיב] מדובר בעניין של חירותו". מטעמים אלו הורה בית המשפט המחוזי על קיצור תקופת המעצר שעליה הורה בית משפט השלום עד ליום ו' 5.8.2016 בשעה 14:00.

4. בבקשת רשות הערר שהגישה המדינה על החלטתו זו של בית המשפט המחוזי נטען כי יש לקבל את הבקשה ואת הערר ולהשיב על כנה את החלטתו של בית משפט השלום. זאת נוכח היקפה ומורכבותה של הפרשה בה מעורב המשיב והעובדה שבכוונת המדינה להגיש כתבי אישום נגד 18 חשודים נוספים בפרשה זו וכן בקשות למעצר עד תום ההליכים נגד המשיב ומעורבים אחרים. לטענת המדינה אין באפשרותה להגיש כתב אישום בסד הזמנים שעליו הורה בית המשפט המחוזי וכי, בין היתר, נדרש לה זמן לשקול האם להאשים את המשיב ומעורבים אחרים גם בעבירות הסתה לגזענות והיא מדגישה כי אם תגיע למסקנה כי יש אכן מקום להעמידו לדין בעבירות אלה, יהא עליה לקבל את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה לכך. המדינה מוסיפה וטוענת כי שגה בית המשפט קמא משקבע כי נוכח העובדה שתקופת המעצר שעליה הורה בית משפט השלום מסתיימת ביום ראשון לא יהיה לקיצורה השפעה של ממש על יכולתה ללמוד את חומרי החקירה ולגבש את כתבי אישום, ולשיטתה נוכח מורכבות הפרשה היא זקוקה לכל הזמן שהעמיד לרשותה בית משפט השלום כדי לגבש באופן ראוי את כתב האישום נגד המשיב. עוד טוענת המדינה כי שגה בית המשפט קמא משקבע כי חומרי החקירה בתיק כבר מוכרים לה שכן החשודים בפרשה ובהם המשיב נעצרו ביום 26.7.2016 ומאז הפכה החקירה שהייתה סמויה לגלויה ונוספו חומרי חקירה רבים לתיק. המדינה מוסיפה וטוענת כי בעקבות החלטתו של בית המשפט המחוזי הוארך גם מעצרו של חשודים נוספים בפרשה רק עד ליום 5.8.2016 וכי היא הגישה על כך ערר שתוצאותיו תלויות בהחלטה שתיתן בבקשה דנן.

5. המשיב טוען מנגד כי המקרה דנן אינו מעורר כל שאלה משפטית בעלת חשיבות ועל כן אין מקום ליתן למדינה

רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי. המשיב מוסיף וטוען כי בית המשפט קמא בחן את חומר הראיות בתיק לגופו והגיע למסקנה כי די בהארכת מעצרו עד ליום 5.8.2016 על מנת להגשים את תכלית המעצר על פי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים. עוד טוען המשיב כי כבר ביום 3.8.2016 הצהירה המדינה שחומרי החקירה מוכרים לה וכי טיטת כתב אישום בעניינו מוכנה ולפיכך אין ממש בטענתה כי נדרש לה זמן נוסף לצורך כך. כמו כן טוען המשיב כי העובדה שעל המדינה לקבל את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה כדי להעמידו לדין בעבירות של הסתה לגזענות, אינה מצדיקה את הארכת מעצרו וכי ניתן לקבל אישור זה לאחר הגשת כתב האישום ולתקנו בהתאם. ממילא, לטענתו, אין מדובר בעבירה המרכזית המיוחסת לו. לבסוף מבקש המשיב כי ההחלטה בבקשת רשות הערר שהגישה המדינה תינתן לאחר עיון בחומרי החקירה שבתיק.

6. לאחר שעיינתי בטענות שהעלו הצדדים הגעתי למסקנה כי יש לקבל את בקשת רשות הערר שהגישה המדינה, לדון בה כבערר ולקבל את הערר.

על פי הכללים שהותוו בפסיקתו של בית משפט זה "ייתכנו שני סוגים מרכזיים של מקרים העשויים להצדיק מתן רשות לערור: מקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך ומקרים המתאפיינים בנסיבות פרטניות מיוחדות וחריגות" (בש"פ 1361/13 מדינת ישראל נ' עזרא, בפסקה 16 (22.2.2013)).

המקרה שבפנינו נמנה עם סוג המקרים השני. זאת משום הפגיעה באינטרס הציבורי הנובעת מסד הזמנים הבלתי סביר - 48 שעות - שקצב בית המשפט המחוזי למדינה לצורך הגשת כתב האישום בפרשה מורכבת זו אשר בה, כפי שצינה המדינה, נגבו מאז 26.7.2016 בין 140 ל- 150 הודעות מן החשודים שנעצרו ואותן יש לבחון ולנתח יחד עם יתר חומרי החקירה שנאספו לצורך גיבוש שני כתבי האישום שמתעתדת המדינה להגיש בעניינם של 19 מן החשודים ובהם המשיב. בית המשפט המחוזי עצמו ציין כי לא מצא כל פגם בהחלטתו של בית משפט השלום ועל כן שגה משהחליט להתערב בה. העובדה לבדה כי הפרקליטות אינה נדרשת ללמוד את התיק מבראשית, כמו גם העובדה שסוף השבוע נכלל בתקופה הנוספת שקבע בית משפט השלום, אינן מצדיקות את קיצור התקופה בנסיבות המקרה דנן. אדרבא, העובדה כי השבת מקצרת את פרק הזמן שהקצה בית משפט השלום למדינה לצורך הגשת כתב האישום בעוד המשיב שוהה במעצר, מהווה נימוק נגד קיצור נוסף של המעצר בפרשה חמורה, סבוכה ומורכבת כמו הפרשה דנן.

7. אכן, כאשר מוגשת בקשה להארכת מעצר מכוח סעיף 17(ד) לחוק המעצרים אין מקום להאריך כדבר שבשגרה את המעצר למשך התקופה המקסימאלית הקבועה בסעיף ועמד על כך בית משפט זה בציינו כי על בית המשפט להאריך את המעצר רק למשך הזמן הנדרש לצורך גיבוש כתב אישום נגד החשוד (ראו: בש"פ 4455/00 מדינת ישראל נ' בדווי, פ"ד נד(4) 794, 810 (2000)). ואולם, במקרה דנן שוכנעתי כי נוכח חומרתה, היקפה ומורכבותה של הפרשה שבה מעורב המשיב אין די בתקופת המעצר שעליה הורה בית המשפט המחוזי על מנת לגבש את כתב האישום באופן ראוי (ראו והשוו: בש"פ 2550/16 מדינת ישראל נ' גית (29.3.2016)).

אשר על כן, יש לקבל את הבקשה ואת הערר ובהתאם אני מורה על ביטול החלטתו של בית המשפט המחוזי ועל השבת החלטתו של בית משפט השלום על כנה באופן המורה על הארכת מעצרו של המשיב עד ליום 7.8.2016 שעה 13:00.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ו (4.8.2016).

עמוד 3

ש ו פ ט ת
